

Heleen van Royen – De manentester

Lastig, die menselijke emoties

Met 'De manentester' levert Heleen van Royen een excellent boek af. Ze vertekt een onderhoudend verhaal met psychologische diepgang, seksscènes, spanning, humor en filosofie dat tegelijk tot nadenken aanzet.

Het gegeven is even intrigerend als simpel: 'manentester' Victoria laat zich inhuren door vrouwen die hun man op relationele betrouwbaarheid willen testen. Of door vrouwen die hun lesbische partner niet helemaal vertrouwen. Via een website kun je Victoria contacteren, die daarna haar niet geringe vrouwelijke charmes inzet om het verdachte object in verleiding te brengen. Als dat lukt, legt ze alles met elektronische apparatuur vast en stuurt de compromitterende foto's/filmpjes naar haar cliënt. Die haar vervolgens vorsteljk belooft.

Victoria is tevreden met haar beroep. Ze heeft voldoende klanten en vermaakt zich uitstekend met het verleiden van in potentie onbetrouwbare sujetten. Victoria ziet in elke casus die ze afwerkt meer bevestiging van haar overtuiging dat geen mens te vertrouwen is, vooral mannen. Die leugenachtige bastards te ontmaskeren is niet voldoende; ze heeft haar eigen methodes om de lafaards te straffen. Dat gaat natuurlijk niet voor eeuwig goed. Bovendien raakt Victoria in de ban van een experimentele robot met menselijke gezichtsuitdrukkingen, die ze best voor zichzelf zou willen hebben. Genoeg verwickelingen om een dikke roman lang de lezer geboeid te houden en daarin slaagt van Royen dan ook ruimschoots.

Zoals gezegd is de roman meer dan bovengeschetste verhaallijn. Van Royen laat goed zien dat het hoofdpersonage psychisch niet in orde is. Victoria kan mensen (mannen) alleen zien als onbetrouwbaar en kwetsend; ze is zelf te vaak teleurgesteld in relaties en door haar ouders. Daarom staat ze hard en wraakzuchtig in het leven en heeft ze dit ongebruikelijke beroep gekozen.

Daarnaast is van Royens stijl luchtig maar leuk, steeds met opmerkingen of observaties in de tekst die een glimlach naar boven brengen. Zoals Victoria's 'spetterende seksleven', dat bij van Royen een heel nieuwe betekenis krijgt. De spanning is ook goed opgebouwd; als lezer wil je weten hoe het afloopt dus je draait de pagina's ongeduldig om zoals het hoort bij een pageturner.

Tenslotte weeft van Royen het belangrijkste thema vakkundig door het verhaal: 'echte emoties doen pijn maar zijn misschien beter dan namaak emoties'. Ze zet het leven van Victoria naast dat van robots, verwijzend naar Asimovs Robot-serie en de modernste techniek die een robot met gezichtsuitdrukkingen mogelijk maakt. Die laatste blijkt menselijke emoties, hoe grillig ook, niet te kunnen vervangen. Net zoals Victoria ploetert de mens voort in vrolijke wanhoop, die Heleen van Royen haarscherp in dit boek heeft gevangen.